

ВСТУП

Обітниця

Минулої ночі мені знову снився маєток. У сні я за кермом, мчу щосили, щоб устигнути повернутися до комендантської години. Сонце поспішає сісти за небокрай, нічні вогні Лос-Анджелеса блимають на дзеркалі заднього виду. Я не панікую, бо хоч і гадки не маю, що станеться, якщо я приїду пізніше дозволеного мені часу, неодмінно знаю, що в жодному разі не можу запізнитися. І від цього мені до горла підступає жах, застрягає там і починає роздирати зсередини. Я не перестаю раз у раз натискати на педаль газу, відчайдушно намагаючись їхати якомога швидше, щоб устигнути повернутися до готичного будинку, обвитого плющем і секвоею, до того, як годинник проб'є шосту. Але в сновидінні все відбувається так уповільнено, картинка довкола дивакувата й чужа, а дорога безкінечно тягнеться вперед, і нема їй ні кінця, ні краю. Я знаю, що вві сні все ж устигну повернутися вчасно. Я знаю, що ця дорога ніколи більше не приведе мене до того місця, куди я так поспішала.

Я відчуваю, що я не знаю, де я.

Я прокидаюся з добре знайомим мені відчуттям: паскудно, тривожно, страшно. Я вже давно не живу в тому будинку. Відколи помер чоловік, моя нога не переступала його порога. Чоловіка не стало, я покинула будинок і ніколи більше туди не по-

вернуся. Але все вказує на те, що в думках це місце й досі мене не відпускає. Воно тримається за мене проти моєї волі. І не лише коли я поринаю в нічні сновидіння.

Я досі силкуюся стерти зі своєї пам'яті згадки про цей будинок.

Мені не можна було повертатися додому пізніше шостої години вечора. Якщо я затримувалася, чекай на негаразди. Його це засмутить. Він вигукуватиме моє ім'я на весь будинок. Його працівники починали несамовито надзвонювати мені на мобільний рівно о 18:01, хоча в той час я вже підіймалася довгою звивистою доріжкою навколо високого кам'яного фонтана з херувимом, який дивився на мене своїми порожніми мармуровими очима. Побачивши пропущені, я починала ледь не летіти до будинку, штовхала важелезні дерев'яні двері й ішла шукати Гефа, щоб чмокнути його в щічку й промовити: тут я, я вдома, я дотримуюся правил.

Я хороша дівчинка.

Понад десять років будинок *Playboy* був моєю домівкою. Однак я ніколи не почувалася там як удома. Це було місце, де я завжди була ніби в гостях. Буцімто готель, куди я заселилася й випадково там затрималася. Нібито сцена, де я виступаю, і на мене постійно зиркає безліч безликих пар очей. Іноді здавалося, що ми застрягли в минулому. Як Геф прикрасив будинок ще в сімдесятих, так усе й лишалося без змін. Ті самі килими з густим ворсом, дерев'яні панелі та люстри, важкі оксамитові порт'єри. Мені не можна було нічого чіпати.

У будинку існувало лише одне місце, де я могла панувати. Крихітна кімнатка з туалетним столи-

ком, яка насправді була маленькою комірчиною з парою видовжених вузеньких віконечок. Мій куточок розташовувався якраз навпроти головної спальні, або опочивальні господаря, як її охрестив Геф. Там були хлипкі двері, які зачинялися, але не замикалися. Усередині було достатньо місця для невеликого вбудованого столика та стільчика. Це був мій маленький прихисток, місце, де можна було усамітнитися без зайвих пар вух і очей. У будинку ніколи не було порожньо, у кожній кімнаті то дівки, то гості, то обслуга. Поруч на дивані сидів друг Гефа, який тулився до мене непристойно близько. У коридорі стояла відома кінозірка, яка так і норовила заграбастати мене у свої лапи. У будинку не було жодної кімнати, де я могла б зачинитися, адже до всіх ключів були дублікати. І Геф, звісно ж, володів ключем господаря, який гарантував, що ніхто ніколи не зможе його замкнути й не випускати. Це був його світ під його цілковитим контролем, він мав ключі до всіх і до всього в цьому домі.

У своєму закутку бодай на мить я могла схилити голову, обхопити її руками й перестати прикидатися. Перестати щосекунди перейматися, який зараз у мене вигляд.

Чи гарно я всміхаюся.

Чи не вайлуваті в мене рухи.

Чи вдяглася я до його смаку, чи ні.

Чи охайно в мене вкладене волосся.

Чи ідеальний вигляд мають мої груди.

Як же часто я порівнювала себе з іншими жінками. А мене постійно оточувала безліч представниць цієї статі. Це завжди було як змагання, і цього ніхто не приховував.

Сидячи за своїм туалетним столиком, я ніби вигризала коротенькі миттевості, скупі хвилинки осяяння, коли я нарешті могла спокійно видихнути й не гнатися за довершеністю. Щодня і щоночі гра-ти роль, яку хтось для тебе вигадав, — виснажливо як фізично, так і психологічно. Почуваєшся так, немовби твоя душа вже не має сил ні на що, ти буцімто дитина, батарейка сили й запалу якої розрядилася.

Одне з віконець у моїй кімнатці виходило на га-зон, де прогулювалися павичі, а обслуга полохала їх, бігаючи туди-сюди то зі стільцями, то з таріл-ками з наїдками чи з ящиками з вином, готуючись до якоїсь вечірки. Біля цього вікна стіну, немовби в казці, густо обплів плющ. Почасти я уявляла, що я Рапунцель, яку замкнено у вежі, і нидію в очіку-ванні, що мене хтось порятує. Однак ніхто не прихо-див мені на поміч. Я добровільно замурувала себе.

Тоді я ще не знала, що зможу визволитися сама. Я не завжди ясно усвідомлювала, що мені потрібна чиясь рука допомоги, одначе я напевно знала, що потрапила до пастки.

Павичі, які розгулювали галявиною, були кра-сивими, але також невільними, навіть коли спра-ва доходила до парування. Іноді звуки, які вони видавали, були подібними до скиглення котів при смерті, а іноді — до жіночого вереску. Їхній плач відлунював у моїй маленькій комірчині, і навіть із зачиненими вікнами я чула їхні жалісливі голоси в моїй голові. «На допомогу! Допоможіть!» — скавчали й причитали вони, принаймні так мені здавалося.

Іноді я думаю про всіх жінок, які колись сиділи за цим столом, — усі ми вірили, що ця невеличка

замкнена місцина здатна дати нам набагато більше. Успіх. Близькість. Свободу. Голлі навіть вирізала свої ініціали на пишно оздобленому дерев'яному столі, аж поки, через кілька років мого шлюбу, я не зашліфувала їх. Але на місці її ініціалів я не вирізала своїх. Цей стіл був незмінним атрибутом у будинку, де я не почувалася як удома. Цей будинок став для мене місцем, де я жила, але який я так і не змогла назвати своїм домом. У тих величезних хоромах саме мені належало не так і багато.

Я провела в маєтку *Playboy* понад десять років. Спочатку я була просто гостею — засліплена, замріяне дівча на вечірці. Потім я стала дівчиною господаря, а незабаром — учасницею, можливо, найгучнішого, найпомітнішого гарему, який нині існує у світі. Відтак я потрапила на обкладинку *Playboy* — святий грааль успіху у світі *Playboy*, — яка майоріла в газетних кіосках по всій країні. Я стала нареченою одного з найвпливовіших і найсуперечливіших чоловіків у суспільній уяві з найбільш неоднозначною загадковою репутацією. А потім я пішла від нього й отримала статус «наречена-втікачка» — єдина, за ким він коли-небудь ганявся. Зрештою, я стала його дружиною. А насамкінець, я перетворилася на його доглядальницю. Після його смерті я стала вдовою — і символом. Офіційно моя робота спочатку як віцепрезидентки, а потім як президентки правління *Hugh Hefner Foundation* полягала в тому, щоб допомагати фонду отримувати достатнє фінансування й підтримувати авторитет. Неофіційно це також була моя робота — втілювати міф про *Playboy*, втілювати міф про Г'ю Гефнера. Він так наполегливо працював понад сім десятиліть, щоб контролювати,

що довкола говорять про нього, ким він був і яким він був. І, на його думку, те, що він своїм життям зміг записати власне ім'я в історію, було найбільшою цінністю, яку він залишив мені після смерті.

Я лише ледь-ледь привідкривала людям завісу мого справжнього життя. Усі бачили тільки його яскравий, гламурний бік — той бік, про який хочеться чути людям. Лише розповіді про те, як добре мені живеться. Я висвітлювала своє життя частково, бо не бажала, щоб люди бачили в мені жертву. Почасти я чинила так, бо не хотіла засмучувати свою родину. Однак найбільше на мене вплинула обіцянка, яку я дала Гефу.

Минулоріч у маєтку він не відпускав мене ні на крок від себе. Геф увів для мене обмеження по часу, але щоразу воно ставало дедалі суворішим. Коли він не знав, де я, він підіймав на ноги весь персонал, щоб знайти мене. Він слабував і марнів від втоми, але про смерть навіть не заікався. Єдине, у що він мене втаємничив, це те, що він хотів, аби його поховали в Меморіальному парку Вествуд-Віллідж, поруч із Мерилін Монро. Геф уже придбав склеп за сімдесят п'ять тисяч доларів у дев'яностих роках. Він сказав, що не надто переймається тим, як його проведуть в останню путь, і в цьому він повністю довіряє мені.

— Мене там не буде, — все, що він відповідав. — Роби все, що тобі заманеться.

Усе, що його хвилювало, — це те, що його прах покоїтиметься в склепі, який він купив, поруч із Мерилін. Вона була першою жінкою, яка прикрасила обкладинку *Playboy* і потрапила на сторінки журналу оголеною. Він розмістив її фото на обкладинці

навіть без її дозволу, просто викупивши світлини Мерилін у компанії, що друкувала календарі. Вона не отримала жодної копійки. І, звісно, не могла вплинути на те, чиї кістки лежатимуть поруч із її кістками цілу вічність попереду.

На це я нічого не відповідала. Якщо це його справжнє бажання, він неодмінно доб'ється свого. Він завжди отримував усе, що хотів.

Він розповідав мені, як сильно мене кохає.

Геф казав мені, що чекатиме мене на тому світі. Я намагалася сприймати ці слова як щось приємне, але вони мене гнітили, я відчувала в цьому майже загрозу.

Я почала витягувати себе із цього будинку впродовж дня, щоби просто поганяти на авто, і не сидіти в чотирьох стінах. Щоразу, коли я їхала, я згадувала той час, коли мені не дозволяли покидати маєток. Коли мені доводилося пробиратися повз охоронців, щоби вийти. І час, коли я блискавично втекла додому.

Я каталася Лос-Анджелесом, містом, яке я не дуже добре знала, тому що десять років мене фактично не випускали з маєтку. Одного разу машиною я пододала увесь шлях до Сан-Дієго, проїжджаючи через убогі райони, де виросла, перебираючись із квартири на квартиру після смерті батька; повз шикарні райони, де ми жили, коли моя мама зустрічалася із чоловіками, у яких водилися гроші.

Я проїжджала повз кампус коледжу, у якому колись навчалася за спеціальністю «Психологія» і мріяла допомагати іншим. Я минула крихітну квартиру, у якій колись жила. Я проїхала повз цвинтар, де багато років тому поховала своє перше кохання,

тоді ми обоє були такими молодими. Я помчала до пляжу, де мій батько часто рибалив — понад усе він любив бути поруч з океаном. Я проїхала через усі втрати, горе, розгубленість і помилки, яких припустилася, і замислилася, ким я була б, якби мене не відвезли автобусом до маєтку *Playboy* на вечірку до Гелловіну однієї ночі колись дуже давно. Я сама несу відповідальність за свій вибір, але ціна виявилася набагато вищою, ніж я могла собі уявити, коли мені був усього двадцять один рік.

Під час таких поїздок я час від часу говорила з мамою по телефону — вона була єдиною людиною, якій я могла по-справжньому довіритися. У маєтку в мене не було друзів. Будь-хто й будь-що встромить тобі ніж у спину, якщо матиме найменшу можливість тебе підставити. Усі до одного там шпигуни. У нас із матір'ю були злети й падіння, втім я завжди могла поділитися з нею всім, нічого не приховуючи. Я розповідала їй про те, що почувалася як у пастці, як мене накривала паніка, як іноді мені було важко дихати, наче в мене на грудях стягнули залізний ремінь, який не давав удихнути на повні груди.

— Серденько, — казала вона мені, — ти маєш заощадження, ти не мусиш там лишатися. Збирай речі й іди звідти!

— Я не можу покинути його, — відповідала я. І мчала ще швидше, бо тривожилася, що мене вже довго не було вдома. І я знала, достатньо мені лише ненадовго покинути будинок, як усі миттєво вирішать, що я втекла.

Колись давно понад усе на світі мені був потрібен Г'ю Гефнер, а потім, пізніше, він уже не уявляв свого життя без мене.